

І БІЛЬ, І ПАМ'ЯТЬ, І ЛЮБОВ...

Ліна ВЕРЕСЕНЬ

Василь Скоропляс і Володимир Дзюма... Цей тандем яскравих творчих особистостей і кожен з них зокрема були невід'ємною складовою високої культури нашої академії, міста Кременця, регіону і навіть України. Вони щоразу дарували свою працю і своє натхненне мистецтво глядачам. Кожне урочисте і святкове дійство проходило з їхньою безпосередньою участю. І ніхто навіть уявити не міг, що раптом, з невеличким проміжком у часі, вони обидва підуть від нас назавжди, незважаючи на невимовний біль рідних, колег, друзів і знайомих. Бо, як і все й усі в цьому світі, вони підпорядковані Єдиному Великому Божому Задуму. І як би це боляче не звучало, та ми змушені просто прийняти цей біль – і продовжувати жити.

Вечір вшанування пам'яті Василя Скоропляса та Володимира Дзюми під назвою «Нетлінна дружба мелодії та рими» у залі Тадеуша Чацького нашої академії відкрив оркестр народних інструментів фахового коледжу під керівництвом Надії Найчук символічним інструментальним твором Валерія Яскевича «Пам'ять». І вперше за багато років захід був підготовлений іншим сценаристом-постановником. У його ролі виступив ведучий Кременецького РБК і нашої програми Ігор Ленчук, який прочитав зворушливу поетичну «Присвяту» нашим митцям.

Зі словом про Володимира Дзюму та Василя Скоропляса до присутніх звернулася начальник відділу культури, молоді та спорту Кременецької райдержадміністрації Лариса Антонюк. Вона назвала їх друзями, братами по роботі і по духу, яким, на превеликий жаль, не судилося здійснити своїх великих мрій. Володимир Дзюма хотів відвідати родину в Китаї, а Василь Скоропляс – підготувати виставу «Петровна» улюбленого автора, кременчанки Дзвінки Торохтушко.

Наш випускник, актор Чернівецького академічного обласного театру ляльок із безмежною вдячністю і невимовним болом повідав про свого наставника, «свого мистецького хресного батька» В.Скоропляса, який горів працею, «вчив молодь вміти роботи все», а головне – «творити добро і не просити нічого взамін», і про В.Дзюму, котрий завжди бачив хвилювання, підтримував і вселяв спокій у душу перед відповідальними виступами.

Місцевий громадський діяч Валерій Левченко продовжив спогади про своїх колег, про їхнє мистецьке сходження і політичні перешкоди до визнання таланту у минулому. Їх особливим талантом було побачити і розвинути у людини дар Божий.

Авторське поетичне послання наставникові В.Скороплясу прочитав магістрант нашої академії, член НСП України Павло Старух. А між виступами презентувалися фотоспогади про митців, архівне

відео гумористичних куплетів у виконанні нашого тандему, лунали пісні у виконанні Ангеліни Сімори (В.Сосюра, А.Кос-Анатольський «До юності»), ансамблю викладачів під керівництвом Алли Афанасенко (П.Гай-Нижник, С.Заверуха «Скажино, гаю»), дуету заслуженого артиста України Миколи Швидківа й Ілони Данилюк (Г.Гейне, М.Лисенко «Коли розлучаються двоє»), народного хору (керівник Ольги Пуци) із солістом Миколою Швидківим (Т.Шевченко, музика народна «За байраком байрак»), Олексія Боднара (О.Винник «Мої батьки»).

Завершили вечір інструментальні твори «Мелодія» М.Скорика та «Балада» П.Станека, які виконав симфонічний оркестр під орудою Володимира Козачка.

Звісно, що незамінних людей немає. Просто таких, як вони, більш ніколи не буде. Молимося за їхні душі, бережимо світлу пам'ять про них, любимо і продовжуємо те щире і справжнє мистецтво, яке вони залишили нам і наступним поколінням.

Ніна БАГНЮК

Відлуння голосу його творчої і неспокоїної душі Василя Скоропляса – культурного організатора, режисера студентського експериментального театру «Пілігрим», талановитого наставника молоді і просто чудової людини – ніяк не стихає: воно тремтить у тривожно-стишеній пам'яті стін історичного корпусу, де багато років поспіль під його вимогливим керівництвом, за його сценаріями вершилися театральні й урочисті дійства, лунали музика і сміх, проводилися репетиції і мистецькі зустрічі з цікавими особистостями.

Надзвичайно сумно і нестерпно боляче усвідомлювати той жорстокий факт, що людина, сповнена оптимізму і грандіозних творчих планів, сповна віддаючи всі свої знання і безмежну любов до натхненної праці, до молоді, до світу і до життя, стійко долаючи неймовірні труднощі, накладені неспокійним сьогоденням, раптом промовила останнє слово, зробила свій останній крок і поїхала у невідому Вічність.

Не віриться, що більше ніколи не буде улюблених занять «Пілігриму» зі смачними бутербродами, приготовленими дружиною та завжди розділеними на всіх акторів, в яких останнім часом зміцнилися дружні стосунки з відомою письменницею і поеткою, кременчанкою Дзвінкою Торохтушко.

Безперечно, стали болісними спогадами такі веселі, запальні, щирі, з авторською родзинкою вітання колегам із днем народження чи з будь-якої іншої нагоди. Тому що він був небайдужий до всього, чим жила наша альма-матер і місто Кременець, який удостоїв митця заслуженим званням «Почесного громадянина». Бо Василь Скоропляс належав до тієї когорти людей-епох, яких, на жаль, лишилося дуже мало і котрі свою високу громадянсько-мистецьку місію несуть із професіоналізмом, добротою, любов'ю. І тому глибшою має бути шана, світлішою наша спільна пам'ять і вічно актуальною місія причетності.

Галина КЕДРИЧ

У ВДЯЧНІЙ ПАМ'ЯТІ

Якось дуже часто ми втрачаємо своїх колег. Цей біль не встигає стихнути, а нам не лишається нічого іншого, як звикати до нього, жити і миритися з ним, як із невідомою частиною нашого сьогодення.

На 81-му році життя, після тривалої хвороби відійшов у вічність кандидат педагогічних наук, доцент кафедри теорії та методики фізичного виховання нашої академії Володимир Папуша. Він народився 1 липня 1940 р. в м. Барабінську Новосибірської області. Випускник факультету фізичного виховання Кременецького державного педагогічного інституту, де вже на II курсі працював тренером з гімнастики. Після закінчення факультету отримав спеціальність учителя фізичної культури, анатомії і фізіології людини, працював асистентом кафедри теорії і методики фізичного виховання, активно займався науковою діяльністю з проблем удосконалення змісту і форм фізичного виховання школярів, а також методики викладання спортивно-педагогічних дисциплін у ВНЗ фізичного виховання і спорту.

Упродовж 1969 – 2009 рр. працював доцентом кафедри теоретичних основ і методики фізичного виховання в Тернопільському національному педагогічному університеті. Кандидат у майстри спорту зі спортивної гімнастики. У 1987 р. захистив кандидатську дисертацію на тему «Методика підготовки младших школьників к самостоятельным занятиям физическими упражнениями». У 1988р. отримав науковий ступінь кандидата педагогічних наук, а через три роки йому було присвоєно вчене звання доцента кафедри теоретичних основ фізичного виховання. За плідну наукову працю у 1986 р. був нагороджений медаллю «Ветеран праці» та у 1987 р. – значком «Відмінник народної освіти».

З 2009 р. повернувся на той час уже в Кременецький обласний гуманітарно-педагогічний інститут імені Тараса Шевченка, де обіймав посаду доцента кафедри медико-біологічних основ фізичного виховання і до останніх днів свого життя передавав цінні знання здобувачам вищої освіти в академії. Викладав теорію і методику фізичного виховання, теорію і методику викладання спортивно-педагогічних дисциплін, був керівником курсових, дипломних, магістерських робіт. Дуже любив свою роботу, був відповідальний, працьовитий, доброзичливий, очолював студентське наукове товариство, а пізніше – проблемну групу на факультеті фізичного виховання, біології та психології. У науковому доробку В.Г.Папуші – багато наукових книг та публікацій.

Та хіба тільки в цьому полягає міра пам'яті про того, хто відійшов у вічність? Звичайно, що головним є той факт, як прожила людина свій вік, що залишила по собі, окрім результатів своєї наукової діяльності. У Володимира Папуші залишилися два сини – науковець-психолог і актор театру. Та ще однією заслугою його є безмежна вдячність студентів, яким він віддавав всі свої знання, батьківську любов і глибину доброї душі.

Світла пам'ять про педагога і науковця назавжди залишиться у серцях близьких і рідних людей, друзів, колег і вихованців.

СВІТЛІЙ ПАМ'ЯТІ В. В. СКОРОПЛЯСА
Роман ДУБРОВСЬКИЙ

Вистава – то священне слово,
То є малесеньке життя.
Талант завжди іде від Бога.
Талант не знає забуття.
Митець відходить за куліси.
До неба оплески летять.
Сім'я, актори та актриси,
Схиливши голови, мовчать.
Стоїть в жалобі тиха сцена.
Не чуно галасу і гри.
Життя прекрасне та шалене.
Ти ж, режисере, йдеш куди?
Господь також любитель сцени,
Господь наснажує митців.
Лети до Бога, режисере,
А ми молитву шлем тобі.

ПАМ'ЯТІ МАЕТРО

Ліна ВЕРЕСЕНЬ

Його ждали ще творчі бої.
Ще не всі були зіграні ролі...
Та в сценарії життя свої
Корективи внесла його доля.
Раптом осиротів «Пілігрим»,
Світ ідей, незвучені твори.
І акторам мелодія гри
Все звучатиме вічним міномором.
Спрагла праці душа митця
Світлим спомином в місто повернеться.
Ну а нині – ридать серця.
Плаче небо дощем над Кременцем.
Він ще знайде своїх глядачів,
Йому гратимуть весен оркестри.
У піснях журавлиних ключів
Прилітайте до нас, наш маестро...

ПАМ'ЯТІ В.СКОРОПЛЯСА

Павло СТАРУХ

І за межами гри зупиняється час,
Та не буде вже другої дії.
Будьте певні, що пам'ять про Вас –
Ні один буревій не розвіє.
Небо знову забрало, небо кинуло клич,
Щоб маестро запаливав зорі.
Він плевав, щоб з маленьких облич
Виростали великі актори.

